

Bata Mária

BIBLIAÓRÁK

---

4. RÉSZ
A BÜNTETÉS

A büntetés

És megnyilatkoztak mindkettőjüknek szemei és észrevették, hogy meztelenek; fügefa levelet aggattak azért össze, és körülkötőket csináltak maguknak. 1Móz. 3,7

Gyertek velem vissza a Bibliában az első emberpárhoz, amikor elkövték az ősbűnt. Éljük át együtt mi is történt ott akkor. Tudjuk, hogy az édenkerti lakók önként ettek a tiltott fa gyümölcséből - *ez nem alma volt, hanem valamilyen gyümölcs* -. Megtörtént a bűneset. A nap lemenőben. Az Édenkertben hűvös alkonyat van. Fúj a szellő, a távolból valami léptek hallhatók. Egyre közelebb ér, amikor az első emberpár rájön, ismerősek ezek a léptek. Az Úr Isten közeledik hozzájuk. Már hallják a hangját. Elsápad a házaspár. Ádám megfogja Éva kezét, és vonszolja maga után, legszívesebben a föld alá bújnának. Ránéznek a testükre és észrevették, hogy meztelenek, izgalmukban gyorsan fügefa levelet aggatnak össze, és körülkötőket csinálnak maguknak, majd elrejtőznek a fák mögé. Milyen szokatlan ez, ami lezajlik bennük. A szellem kapcsolata megszakadt Istennel, így az ember szelleme meghalt. Fel is teszük magukban a kérdést: *Mi ez? Eddig boldogan vártuk az Istent, de valahogy most nem igen örülünk neki. Jobb lenne ha inkább nem jönne!* Belül elkezd valami gyötörni őket. Egyre erősebbnek érzik a hideget, egyre vadabban fúj a szél. Valami különleges ismeretlen érzés támadta meg őket. Most ismerték meg, mi is az a félelem. Rettegnek attól, akit eddig a legjobban szerettek. Nem tudnak vele mit kezdeni. Úgy gondolják, a lehető legjobb helyre menekültek. A fa mögött Isten nem találhatja meg őket. A léptek egyre közelebb és közelebb érnek. Isten magatartásában, hangjában beállhatott valami változás. Csupán annyit kérdez: *“Hol vagy?”* Nem többet, nem kevesebbet. Hol vagy?

És meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt, és elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. Szólította ugyanis az Úr Isten az embert és mondta neki: Hol vagy? 1Móz. 3:8-9

Megfigyelhetjük, nem Isten rejtőzik itt el az ember elől, hanem az ember próbál Isten elől. Sőt, azt is, hogy nem többes számban kérdez.

Az kérdezi, hol vagy? Vajon kit keres? Kit akar kérdőre vonni? Miért nem azt kérdezte hol vagytok? Valakit felelősségre akar vonni. Az asszonyt segítő társaként kapta Ádám. Ha valaki kap valamit Istentől, akkor az felelősséggel tartozik neki. Akkor pedig elsősorban tőle kérhető számon ami történt. Tehát Ádámnak szegezi a kérdést: "Hol vagy?" Erre a kérdésre pedig illik válaszolni. *Itt, Uram!* Vajon Isten aki mindent tud, nem tudta, hol rejtőznek? Mindenképpen kellett tudnia. Szerintem nyugodtan azt is mondhatta volna, hogy Ádám fiam és Éva lányom, gyertek elő a jegenyefa mögül mert én ott is látlak benneteket. Akkor miért nem ezt tette? – kérdezed. Erre nagyon egyszerű a válasz. Isten soha nem tesz feleslegesen semmit. Ha Ő ezt a módját választotta, akkor neki célja volt ezzel. Ebben a "Hol vagy?" -ban az is benne van, hogy miért bűjtál el? Miért züllöttél így le? Miért nem vagy szabad a saját birodalmadban, ahogy én oda teremtettem? Megtehetette volna Isten azt is, hogy megáll az Édenkert közepén és ott elmondja az ítéletet. A kígyótól nem kérdez semmit, nem vonja felelősségre, nem kérdezi meg: "Hol vagy?", hanem elátkozza. Vajon miért nem ezt a módszert választotta Isten? Az Ő szerelméből kereste az embert! Nagyon meg lehetett szomorodva.

És meg ne szomorítsátok az Istennek Szent Szellemét, aki által megpecsételtetek a teljes váltságnak napjára. Eféz. 4:30

Ebből az Igéből kiderül, hogy meg lehet szomorítani Istent. Tehát a szívében megbántott szeretettel keresi az embert. De abban a "Hol vagy?" -ban benne van a kegyelem is. Talán egy kis időt, lehetőséget is kapnak Istentől a kérdés megválaszolására? Talán valamire egy kis haladékot? Lehetőség arra, hogy megvallják a bűnt? - Uram! Itt vagyok, vétkeztem ezt és ezt tettem! Kérlek, ne haragudj! Bocsáss meg, hogy inkább a bujkálást választottam. Egy ilyen nyílt, és egyenes beszédet a Teremtő Isten megérdemelne. De itt bizony nem ez történt. Egymásra mutogatnak, magyarázkodnak. Pedig ott volt a nagy lehetőség! Kihagyták. Keresztút volt az életükben. Rosszul döntöttek. Ádám tudta, hogy neki kell megszólalnia. Meg is tette.

Szólította ugyanis az Úr Isten az embert és mondta neki: Hol vagy? És mondta: Szavadat hallottam a kertben, és megfélemlém, mert meztelen vagyok, és elrejtőztem. 1Móz. 3:9-10

Az ember bújik el, nem Isten. Valószínűleg nem ezt várta Ádamtól. Az is elképzelhető, hogy a fa mögül kiáltott ki az Úrnak. Természetesen ezt nem tudjuk biztosan, de azt igen, hogy a szavai mögött továbbra is bújkál. Nem ad egyenes választ, magyarázkodik. *"Szavadat hallottam a kertben, és megfélemlém, mert meztelen vagyok, és elrejtőztem."* Azt hiszem ezt elég jól ismerjük mi magunk is. Mindenről beszélünk, csak az elkövetett konkrét dolgokról nem. Mi az, ami jellemzi a bűnös embert? Minden mögé bújkál, magyarázkodik. Munka, család, felelősség, idő, pénz és sorolhatnám így tovább. Érzékelhető az Igében, hogy a bűn eltávolítja az embert Istentől.

Amikor a bűnről beszélünk, akkor arra kell gondolni, hogy az távol tart Istentől. Elrejtőzik, bújkál a bűnös ember. Ádám és Éva bűnt követtek el, és az beköltözött az életükbe, ami távol tartotta őket Istentől. Amit már a fa mögül tettek az a bűn következménye, véték. Hazudtak, mellébeszéltek. Egyetlen egy bűn van, az pedig az Ádámi ősbűn. Abba beleszületik a kisbaba, távol Istentől. Ezt örökölte az ősatyától, Ádamtól. Vannak következményei, ami a cselekedeteinkben megnyilvánul, és ezt hívjuk vétéknek. Nem azonos a bűnnel.

Ahogy Ádám, és Éva vétkezett, mi is elvesztettük a védettségünket. Jézus Krisztusban kaphattuk ezt vissza. Tudni kell még azt is, hogy a bűn, az egy állapot, a véték pedig a cselekedet. Leegyszerűsítve: a bűnhöz nem kell rosszat cselekedni, mert az egy állapot. Akkor hogyan tud vétkezni egy újjászületett keresztény? Olyan sokat voltunk távol a bűn miatt Istentől, hogy annak a következménye nyilvánult meg a cselekedeteinkben. Pál azért mondja, hogy meg kell feszíteni a hústestet az elménk megújításával, az ugyanis nem született újjá, és vannak emlékei. Az első emberi véték, ott hangzott el először az Édenkertben. *"Szavadat hallottam a kertben, és megfélemlém, mert meztelen vagyok, és elrejtőztem."* A legelső hazugság. Ádám nem a meztelensége miatt rejtőzött el, hiszen azelőtt is úgy járt. A világi embert nem lehet leszoktatni büntetéssel, neveléssel a vétkeiről. Pedagógusok sokszor kudarcot vallanak emiatt. Kábítószereket, alkoholistákat, cigarettázókat próbálnak leszoktatni – eredménytelenül. Nyugodtan fel lehet adni. Semmi értelme. Lehet hogy egyiket abba hagyja, de vagy visszaesik, vagy másik vétékbe megy át. Amíg a bűn benne lakik, addig hiába is tesz bármit, ő akkor is vétkezni fog. Felesleges időpocsékolás! Vannak "keresztények" is akik nem tudnak leszokni a káros dolgokról.

Azokra jellemző, hogy csak vallásos formát vettek magukra, titokban azért tovább űzik, felszínes keresztények és nem tértek meg az Úrhoz. A keresztény neveltetésünk az Úrtól van. Ő a mi tanító Mesterünk. A Szent Szellem tanít minket. A megtérés arról szól, hogy előjövünk a fa mögül, letérdelünk az Úr elé, és Ő megszabadít. Az ősbűn pedig Krisztusban eltöröltetik! A vétkek nem fognak teljesen elmúlni az életünkben, de radikálisan csökkenni fognak. Ebben a világban nem tudunk tökéletességre jutni. A megszentelődés folyamata viszont, ami vezeti az életünket, az segít abban, hogy csökkenjenek a vétkeink. Fejlődési folyamaton megyünk keresztül. Isten rákérdez Ádámra:

És mondta Ő: Ki mondta neked, hogy meztelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? 1Móz. 3:11

Isten sarokba szorítja Ádámot azzal, hogy: *"ki mondta neked?"* Az ember tudta, hogy rajtuk kívül nincs más emberi lény. *Isten vajon tudhatja, hogy a kígyó beszélni is tud?* Talán jól is esett neki, hogy nem kellett erre válaszolnia, mert igen kínos lett volna az a számára. *Vége a kertelesnek, Isten már tudja mit követtem el, de azért jó lenne ebből valahogy kimászni* – gondolja Ádám. Általában a kínos dolgoktól nagyon szeretnénk szabadulni. Az Úr a szájába adja ismét a lehetőséget. Annyit kellene mondania, igen ettem. Csak ennyit, igen ettem. Nagyon nehéz kimondani, felvállalni. Bűnvallás nincs, de mellébeszélés az igen.

És mondta az ember: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem arról a fáról, úgy ettem. 1Móz. 3:12

Ádám szavaiból az derül ki, hogy ha nem adod mellém az asszonyt akkor nem kerülök ilyen kényelmetlen helyzetbe. Mindig másra mutogatunk. Vádolja a feleségét. Vádolja Istent. A jót önmagunknak tulajdonítjuk, a rosszat másoknak. Biztosan hallottad már, hogy az anyuka azt mondta, amikor rossz volt a gyerek, hogy olyan mint az apja. Amikor az iskolában megdicsérték, akkor kihúzta magát, *hát igen, az én fiam, olyan mint én.* Ádám most már nem csak a fa mögé bújjik, hanem a felesége mögé is. Minek hívjuk ezt? Gyávaságnak. Már nem csak hazudik, hanem gyáva is. Ez mind, mind a bűn következménye. Én nem, ő kezdte! Én csak egy áldozat vagyok! Azután jön az asszony.

Te voltál Éva? Én nem! A kígyó volt. Ő is hárít, nem vállalja fel. A bűn már benne is ott van. Ez az ádáméva tagadó szindróma.

És mondta az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony pedig mondta: A kígyó ámitott el engem, úgy ettem. 1Móz. 3:13

Isten igazsága mutatkozik meg ezekben a sorokban. Ádám hárít a feleségére, így az Úr, az asszonyhoz fordul a kérdéssel, aki szintén hárít. Évának igaza volt amikor a kígyót említette meg? Igen. Valóban így történt, de Isten nem azt kérdezte, hogy hogyan kerültek ilyen helyzetbe. Az asszony sem a kérdésre felelt. *"Mit cselekedtél?"* – kérdezte Isten. Kitért a válasz elől. A kígyó ámitott el engem, azért ettem. Volt a válasza. *"Mit cselekedtél?"* Talán azt is kifejezi, hogy: *Rettenetes amit tettél asszony!* A férfi és a nő, ettek a tiltott gyümölcsből, igaz a kígyó szavára, de ez nem mentség. Senkit nem mentesít a felelősség alól az, hogy más mondta, tegyem meg.

Bejött a bűn a világba, ezáltal megszakadt a kapcsolat a teremtmény és a Teremtő között. Egy valami azonban nem történt meg. A bűnbánat a bűnvallással. Nem bánták meg amit tettek, inkább hárítottak. Még Istent is belekeverte Ádám. Szellemi halottak lettek. A körülményeink nem mentesítenek bennünket a cselekedeteink alól. Tudod mi a mentség? Jézus! Ő tud kihozni a bűjkálásból, hazugságsorozatból.

És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed minden napján. 1Móz. 3:14

A kígyónál kezdődött az egész és a kígyóval is fejeződik be. Megkapják mind a hárman, külön külön a maguk ítéletét, de van ott egy figyelemre méltó dolog abban az ítéletben. Nem vonja vissza azokat amiket az Édenben kaptak. Igaz, hogy ezután mindenért kőkeményen kell küzdeni, dolgozni, de akkor is megvan. Isten megtehetette volna, hogy ne legyen szaporulat az emberen keresztül. Évának bezárhatta volna a méhét, hogy ne szüljön, hanem másképpen szaporodjanak az emberek, de nem vont a vissza az adott szavát!

Azután ami még érdekesség, hogy elsőnek nem az embert ítélte el, hanem a kígyót és csak azután szól az emberhez. A kígyó csak itt

kezdett a hasán csúszni az ítéletkor. Előtte repült-e, vagy lábai voltak mint a hernyónak, nem tudjuk, nem tér ki rá az Ige, de az biztos, hogy a hasán csak az ítélet után kezdett csúszni, mászni. Tehát a fára nem tekeredhetett ahogy a középkori festő festette. Alma sem volt a fán, mert arra se tér ki az Ige, mert annak sincs jelentősége. Éppen olyan hamis illusztráció, mint a pokolban a forró üst. Az emberek annyira ragaszkodnak ezekhez a képekhez.

Egy alkalommal amikor bejött egy hölgy a gyülekezetünkbe, teljesen kikelt magából, mert erről tanítottam éppen. Nem ismerte a Bibliát, de a hamis tanításból kifolyólag ragaszkodott a hamis tudásához. *Almafa és kész!* -mondta. Ebből nem volt hajlandó tágitani, még akkor sem, amikor elolvastam az Igét, hogy ott nincs a gyümölcs megnevezve. Sajnálatos, hogy a vallás ennyire sok kárt okozott az emberek fejében. Megkövülten ragaszkodnak a vallásos tudásukhoz, mert velük ezt tanították.

Az is sajnálatos, hogy nem hisznek Isten beszédének, nem hisznek a saját szemüknek se, hogy mi van odaírva, hanem ők ezt hallották a papjuktól és kész! Döbbenet, hogy a bűn mennyire rabbá tette a vallásos elméjüket a hamis tudással. Képtelenek elszakadni tőle. Mennyire meg kellene újulnia a vallásnak és a tanítóiknak.

Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. 1Móz. 3:15

Ez az Ige arra utal, hogy Isten elküldi majd az üdvösséget, a Megváltót. Az asszony magjáról beszél. Elképzelhető, hogy Éva azt hitte majd valamelyik fia lesz az. Viszont tudjuk később, hogy aki elhozza a megváltást, szűztől születik majd. *Ésa. 7,14.* A sátán tudja, hogy egy nap el lesz taposva végleg és el is akar pusztítani mindenkit, aki nem őt követi. Célja, hogy megölje az embert. *Mát. 2:16* -ban olvassuk, hogy Jézust kis korában meg akarta ölni a sátán, Heródesen keresztül.

Az asszonynak mondta: Felette igen megsokasítom viselődésed fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat, és epekedsz a te férjed után, ő pedig uralkodik rajtad. Az embernek pedig mondta: Mert hallgattál a te feleséged szavára, és ettől arról a fáról, amelyről azt paran-

csoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradtságos munkával élj belőle életednek minden napján. Tövist és bogáncskórót teremjen neked, s egyed a mezőnek fűvét. Arcod verítékével egyed a te kenyeredet, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel. 1Móz. 3:16-19

A bűn eredménye nem öröm, hanem nyomorúság és halál. Ezt az összeülek engedetlenségének köszönhetjük, hogy a világ ilyen nyomorúságban, szenvedésben, fájdalomban vesztegel. Egy elátkozott világban élünk. Ne Istent hibáztasd ezért, mert neki nem az volt a célja, hogy átkozottá tegye a földet, hiszen Ő tökéletesnek teremtette meg, az ember rontotta el. Isten valószínűleg tudott róla, hogy el fog bukni a szeretett emberpár. Mégis annyira szeretette őket már a megteremtés előtt, és nem arra gondolt, hogy elbuknak vagy sem. A szeretete mindennél erősebb. A szeretet nem lemondó.

Sok éve megkérdeztem az Atyánkat:

– Istenem! Miért teremtetted meg a világot, hiszen Te tudtad, hogy az ember el fog bukni? Tudtad, hogy mennyit kell majd szenvedni az embereknek! Szemrehányó volt a kérdésem. Ekkor Isten visszakérdézt, azzal a kedves, hátsó, csendes hangon.

– Te miért akartál kisbabát? Abban a pillanatban feltörték bennem az emlékek. Hihetetlen boldog érzés járt át és öröm töltötte el a szívemet, ahogy elkezdtem mosolyogva de izgatottan felsorolni.

– Mert annyira vágytam rá! Mert látni akartam milyen édes kis emberke! Mert már annyira szerettem itt legbelül, pedig még nem is láttam! Mert gondoskodni akartam róla! Mert ha beteg, akkor ápolhassam, vagy ha fél, akkor legyen kihez bújnia... és soroltam és soroltam az érveimet. Amikor abbahagytam, megkérdezte:

– Nem gondoltál arra, hogy mennyi szenvedés vár rá ebben a világban? – ugyanolyan kedvesen kérdezett, mint előtte.

– Á! Nem! Eszemben se jutott, annyira vágytam rá – válaszoltam vissza, nem titkolva a döbbenetemet.

– Amikor megteremtettem az embert, előtte már itt a szívemben elképzeltem milyen lesz és annyira vágytam rá! Már akkor annyira szerettem őt és akartam teljes szívemből. A gondját akartam viselni ha bajban van! Egész életén át, vigyázni akarok rá... mondta. Abban a pillanatban eszembe jutott, hiszen mi az Ő hasonlatosságára vagyunk teremtve. Ezért éreztem én is azt, amit Ő a gyerekei iránt. Ámen.